

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2021 r. na posiedzeniu bez udziału stron

w sprawie M. H. i S. M.

wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 września 2020 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującego w mocy w stosunku do skazanego S. M. i zmieniającego wobec M.H.

wyrok Sądu Okręgowego w G. Ośrodek Zamiejscowy w R.

z dnia 12 kwietnia 2019 r., sygn. akt V K (...),

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wnioski złożone przez obrońców skazanych nie zasługują na uwzględnienie.

Instytucja wstrzymania wykonania wyroku określona w art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, a potrzeby jej zastosowania nie może uzasadniać sama czynność wniesienia kasacji. Potrzeba ta aktualizuje się dopiero w istocie wówczas, gdy bądź to (niezależnie od przyszłego rozstrzygnięcia co do zasadności skargi kasacyjnej) już wcześniej można stwierdzić zaistnienie istotnych powodów do uznania słuszności tej kasacji, bądź też wówczas, gdy strona wykaże odrębnie istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia pociągałoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki (zob. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. akt II KK 361/13, LEX nr 1427396*).

Wskazać należy, że mimo przedstawienia we wniosku obrońcy skazanego S. M. o wstrzymanie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności argumentacji dotyczącej poważnych wątpliwości dotyczących prawidłowości procedowania Sądu odwoławczego w zakresie sporządzenia uzasadnienia wyroku, a także (w dalszej części uzasadnienia kasacji) konsekwencji odbywania orzeczonej kary pozbawienia wolności dla złego już stanu zdrowia skazanego, argumenty te nie mogły przekonać o konieczności zastosowania instytucji z art. 532 k.p.k.

Obrońca podniósł, że wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku uzasadniony jest oczywistą zasadnością zarzutów kasacji, a przede wszystkim sporządzeniem uzasadnienia na urzędowym formularzu, „gdzie kilka zdań odrzuca wszelkie argumenty, bez jakiegokolwiek odniesienia się do poszczególnych zarzutów”, a także „pominięciem prawie całej treści apelacji w uzasadnieniu Sądu II instancji”, w konsekwencji „wystąpiła więc oczywistość naruszenia art. 99a w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k.”. Zdaniem skarżącego zasadność wniosku powinna wynikać z faktu, że w rezultacie powyższego skazanemu nie zagwarantowano prawa do rzetelnego procesu odwoławczego, konkretnego ustosunkowania się w toku postępowania do każdego istotnego argumentu zawartego w apelacji i przedstawienia takiej oceny właśnie w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego. Wniosek miałby być zasadny również w powiązaniu z faktem, że doszło do „oczywiście błędnego oddalenia wniosków dowodowych”.

Należy jednak stwierdzić w tym przypadku, iż samo powołanie się na treść zarzutów nie może być uznane za wystarczające dla przyjęcia, że konieczne jest wstrzymanie wykonania prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności. Nie mogą one bowiem automatycznie przesądzać o tym, że na pierwszy rzut oka istnieje podstawa do odstąpienia od domniemania trafności ocen i ustaleń przyjętych za podstawę prawomocnego wyroku już na etapie rozpoznawania niniejszego wniosku. Brak bowiem możliwości uznania na tym etapie, jeszcze przed merytorycznym rozpoznaniem sprawy, że *prima facie* zarzuty podniesione w kasacji wskazują na tak poważne błędy w kontroli apelacyjnej dotyczącej czynienia ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji, że powinny one prowadzić do uchylenia wyroku Sądu odwoławczego. Należy podkreślić, że przedmiotem rozważań związanych z oceną przez Sąd Najwyższy zasadności złożonego w trybie art. 532 § 1 k.p.k.

wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie może być przecież całościowa i merytoryczna ocena trafności i zasadności podniesionych w kasacji zarzutów, gdyż ta może zostać rozstrzygnięta dopiero w trakcie rozpoznawania tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. W przypadku zaś niniejszej sprawy nie sposób na pierwszy rzut oka zdecydować, czy wskazane w kasacji zarzuty doprowadziłyby do uznania, że natychmiastowe wykonanie wyroku nie jest niezbędne.

Jednocześnie należało stwierdzić, że również nie mógł być uznany za decydujący argument dotyczący złego stanu zdrowia skazanego S. M. W opisie tego stanu zdrowia nic nie wskazuje na to, by wykonanie prawomocnego wyroku pociągało za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki dla zdrowia, zwłaszcza, że przebywając w warunkach zakładu karnego będzie on objęty opieką medyczną. Okoliczności odnoszące się do złego stanu zdrowia skazanego albo jego pogorszenia, mogą być brane pod uwagę w postępowaniu wykonawczym i ewentualnie okazać się przydatne w ubieganiu się o odroczenie wykonania kary lub przerwę w jej wykonywaniu w trybie art. 153 k.k.w.

Do podobnej konstatacji – braku podstaw do uwzględnienia - należało dojść w odniesieniu do wniosku obrońcy M. H., który argumentował, że wniosek o wstrzymanie wykonania kary pozbawienia wolności należy uznać za zasadny z uwagi na rangę zarzutów kasacyjnych, a także z uwagi na warunki i właściwości osobiste, a w szczególności to, iż dotychczas był osobą niekaraną. Jednak i w tym przypadku nie można było przyjąć, by wskazane w kasacji zarzuty już na pierwszy rzut oka prowadziły do uznania, iż zaskarżony wyrok jest oczywiście błędny, a natychmiastowe wykonanie orzeczenia nie jest niezbędne. Jak już wcześniej podniesiono, przedmiotem rozważań związanych z oceną zasadności złożonego w trybie art. 532 § 1 k.p.k. wniosku nie może być merytoryczna ocena trafności kasacji, gdyż zasadność tej skargi może zostać rozstrzygnięta dopiero w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania na rozprawie bądź posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

